

Jsou věci, které se nedají napsat. Jak vysvětlit Největšímu Čechovi na mém záchodě, že to prkýnko padá? A co když potká ve výtahu sousedy? Co si pomyslí? Že se jim zjevuje Největší Čech? O tom se psát nedá.

A o čem se dá psát?

Nevím.

Začínám. Když tohle nenapišu, tak se zblázním. Ještě nikdy se mi to nestalo, přísahám.

Řekl jsi, že mám tvůj povolení napsat o tobě, co chceš.

Chceš, abych to udělala. Svým zvláštním, zdánlivě neprůbojným způsobem jsi mi tuhle knížku nakázal. Možná to byl jedinej důvod, proč sis mě našel.

Opírám sádku o parapet. Jen takhle můžu se zlomenou pravačkou psát. Parapet je výš než stůl. I tak to půjde ztuha.

„Jak mi Největší Čech zlomil ruku,“ mohl by znít název první kapitoly.

Jak mi zlomil srdce.

Začínám, ale odkud? Od lži Mýho milýho? Byla tak nevinná!

Pohnula ve mně vesmírem.

Deset let ke mně Můj milej dochází a pořád si dává pozor. Aby si nezačal, aby se neomocil. Aby si nic nezlomil.

Když na něj praskla lež, neprozřetelně prohlásil: „Měla bys mi to přát.“

Měl pravdu.

Měli bychom si přát i věci, o kterých bychom radši nevěděli.

A tak jsem se ho zeptala:

„Přál bys mi to ty?“

Zlomeniny osvobozují. Člověk se vymkne. Sejde z cesty. Vykolejí. A pak se dějí věci.

Lži Mýho milýho mi z hlavy vyletěl špunt. Uvolnilo se mi místo na pomýšlení, která jsem si zakázala.

Posedlo mě přání – chtěla bych ještě jednou v životě potkat někoho, kdo si nedává pozor. Někoho, kdo by mě vy-mknul, vykolejil, zlomil mi kost. Jenomže jsem tušila, že něco takového by se mnou mohl dokázat leda Pánbůh. Nebo aspoň Největší Čech. Nejstarší z mužů, co mi byli blízcí. V téhle podivné době, která mužům nesvědčí.

Viš, já celej loňskej rok strávila zavřená na Majáku nad Botičem a psala seriál pro televizi. Vězela jsem blaženě zaba-rikádovaná před běsem světa a směla se soustředit jen na jednu věc, což je požehnání a dar a já nevím co všechno. Jenže já byla po tom krásným roce jak mátoha. Měla jsem proto v plánu začít hned od ledna víc cestovat a vidět lidi. Možná i slony. Ne, to ne, mám pořád radši lidi...

Odjela jsem s Mým milým na hory a za pět dní jsem plánovala odjet na další hory s Julií a Apolenou. A pak na vele-hory a za moře.

Myslela jsem, že mám načase cestovat s kamarádkami.

Jo, možná i s těmi slony.

Ty jsi mě vážně nenapadl.

Ale popořádku.

1. února

S Alicí se scházíme v televizi nad posledními úpravami ve scénářích.

Přichází mi textovka od Jeronýma.

Největší Čech tě zve do divadla na inscenaci své zdramatizované knihy.

To představení jsem už samozřejmě viděla.

Což ovšem Jeronýmovi nepíšu.

Pro návštěvu divadla vybírám zítřek druhého února.

A s kým mám jít? Lístky mám dva. Vezmu Mýho milýho?

Vezmu svoji příbuznou, lékařku Vilmu.

Jasně že tam nebudeš, ale stejně se jdu poohlédnout po nějakých šatech. Osudovejch.

A opravdu je nacházím.

S knoflíčkama.

Abych se ti líbila.

Když už mě neuvidíš.

Když už mě neznáš.

Čáry, máry, fuk.

2. února

Odcházím z Majáku obalena v Osudových. Mrzne jako blázen, zima letošní zimy je zničující, ale já ji nevnímám. Baletím.

Před garáží je tma a led. Vznáším se. Letím. Jupííí, nepadá mě. A vnímám, jak se nezadržitelně řítím na pravou ruku. Křupne to.

Ležím na zemi a v hlavě mi jiskří. Veškerý mráz letošní zimy mi břínká v uších. Na pár vteřin ztrácím vědomí. Několik metrů ode mě zastavuje auto, zhasíná světlo, abych neviděla řidiče, jenže já stejně vím, že je to můj soused, který mě nenávidí. Nenávidí mě jen tak. Protože existuju. A tak dělá, že neexistuju.

Svíjím se na ledu bolestí a strachem, prastrachem. Bojím se odvěkou bezmocnou bází z mrazu, války, ze smrti a zlých lidí. Bázně z lidí, co někoho nenávidí jen tak. Ale ten strach mi teď dává sílu vstát.

Jdu do auta, startuju motor, zařadím pravačkou rychlost a zuby nehty se snažím ujet. Spasit se. Nevnímat hnusáka v autě. Nepochybně představení.

Přijíždím před Vilmin dům, ale nemůžu vystoupit. Volám jí z auta a vysvětluju, že mi není dobře. Jde pro mě.

Ona a její muž Jiří mě ukládají do své manželské postele. Dávají mi napít, jsem prý bílá jako stěna a tlak mám nula na nulu. Jsem v dobrých rukách, oba jsou lékaři.

Jenže já se zvedám a říkám, že jedem.

Dívají se překvapeně, ale neodporují.

Odřídím to, ruka bolí míň a míň, představení se mi líbí víc a víc, dokonce o dost víc, než když jsem ho viděla poprvé.

Otvíráš mi dveře, co z jeviště vedou rovnou za všema ZA, galantně mi dáváš přednost při vstupu do tajemství.

V divadle potkávám režiséra Hejka, o kterém mi řeklo několik přátel, že chodí po Praze a chválí vítězný film letošního festivalu filmové školy. Jenomže neví, že ho natočila moje Starší dcera. Tak mu to vyklopím. Potěší ho to. Protože se o všechno zajímá. Proto také ví, že za dva dny se koná projekce filmu, kde hraje moje Mladší dcera jazzovou zpěvačku.

„Tak se tam asi potkáme, ne?“ směje se.

Odpovídám, že ne.

Mladší dcera nechce, abych tam šla. Chce být sama za sebe.

3. února

Zkousím hýbat rukou při čištění zubů, při oblékání, při vaření vody na čaj. Jde to. Určitě ji nemám zlomenou. Ale už

za tři dny mám odjet na hory. Raději půjdu na rentgen. Abych měla klid. Abych věděla, že můžu lyžovat.

Volám Vilmě.

Do nemocnice prý můžu přijet hned.

Vilma mě bere za Kapacitou, skvělým ortopedem, toho času po těžké autohavárii. Kapacita leží na vyšetřovně ve slipech, je celá obvázaná a vůbec nevypadá jako profesor. Usměje se na mě a prohmátne mi ruku. Zabolí to a Kapacita mi z ruky odebere kávu z automatu.

„Už ani lok, kdybyste musela na operaci.“

Kapacita není při smyslech.

Znám svoje tělo. Znám sebe. Působím, že se lehce polámu. Ale ve skutečnosti vydržím všechno.

Posílá mě na rentgen.

Tam pak za mnou dojede na invalidním vozíku poháněném sestrou. Prohlíží můj snímek. Vítězoslavně mi sáhne na ruku od ramene po prsty.

„Dáme vám sádru. Odtud sem.“

„Ale to nejde!“ bouřím se.

„Proč by to nešlo?“

„Musím psát!“

„Nemusíte. Věřte mi, že člověk nemusí vůbec nic.“

Načež se dozvídám, že předevčírem Kapacita absolvoval osmou operaci, byl měsíc v umělém spánku a ... prostě mohl umřít.

Sestra na ošetřovně omotává kolem celé mé paže lepkaovou, smrdutou, předpotopní sádru.

Tu sádru už jsem jednou viděla. V šesti letech jsem si zlomila pravou ruku v lokti. Ani tehdy jsem nemohla psát. Ale tehdy mě to těšilo. Do páté třídy jsem zlomenou pravačkou omlouvala svůj škrabopis.

Budu teď také omluvena? A z čeho?

Nemohu se vrátit domů autem.

Nemohu řídit.

Volám Rychlé želvy. Chtěla bych zavolat svého muže. Ale žádného nemám. Můj milej už je doma, u své ženy. Je za čárou a navíc neřídí.

Mohl by pro mě přijet taxíkem.

To ho však nenapadne. Neprozradím mu to.

Už jsem zapoměla, že muži mohou být platní.

Doma usedám do křesla a sedím. Co jiného mám dělat? Jak se vyčůráám? Jak se umyju? Jak se svléknu, obléknu a udělám si čaj? Jak si dojdu na nákup? Nevím. Starší dceru mám na stáži v Paříži, Mladší bydlí na Žižkově, v bytě, kde předtím bydlela její sestra a který jsme zdědili po mém tátovi.

Mladší dcera je ve škole. A zítra má premču. Nebudu jí nic říkat.

Sedím, nic nikomu neříkám a nedělám nic.

Zjišťuji, že to jde.

Přichází mi esemeska od Jeronýma. Zas celá tak oficiální. *Největší Čech tě zve na sklenku vína do restaurace. Můžeš zítra? Můžu.*

Můžu kdykoliv.

Ale jak se vyčůráám a umyju?

Jediné, co dokážu, je zrušit hory s Juliánou, přijít o dvanáct tisíc, sedět v křesle a hledět.

Nepozvals mě jen tak. Potkali jsme se víc než před měsícem v kavárně, kde jsi křtil knihu. Její část napsala Alice.

Alice mě usadila ke svému stolu. Sedl sis naproti mě, ale nedíval ses na mě.

U stolu sedělo dalších pět lidí, přišla i moje kamarádka novinářka Regina, která se s tebou znala, prohodili jste pár vět. Kterási z dam navrhla, že bychom se s tebou mohli vyfotit. Souhlasils.

Stoupl sis vedle mě. Jenomže Regina tě objala tak náruživě, že jsem jí ustoupila.

Spoušť cvakla. Vyklonil ses přes Reginino rameno a omráčils mě: